

Nakládání se společnou věcí

Jestliže jsou mezi podílovými spoluvlastníky tak zásadní neshody, že nejsou schopni se dohodnout na základních otázkách hospodaření se společnou věcí, nemohou se s odkazem na § 139 odst. 2 obč. zák. domáhat, aby soud svým rozhodnutím fakticky převzal správu společné věci, neboť postupem podle uvedeného ustanovení lze řešit toliko jednorázovou neshodu vzniklou mezi spoluvlastníky. Nelze však vyloučit k návrhu spoluvlastníka určení, že některý ze spoluvlastníků (případně třetí osoba) bude jako správce vykonávat správu společné věci.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 4347/2007, ze dne 10.12.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně E. V., zastoupené advokátem, proti žalované O. N., zastoupené advokátem, o nahrazení projevu vůle, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 15 C 53/2005, o dovolání žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2007, č. j. 69 Co 46/2007-79, tak, že rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. března 2007, č. j. 69 Co 46/2007-79, a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 16. prosince 2005, č. j. 15 C 53/2005-53, se ruší a věc se vrací Obvodnímu soudu pro Prahu 10 k dalšímu řízení.

Z odůvodnění :

Obvodní soud pro Prahu 10 (dále jen „soud prvního stupně“) rozsudkem ze dne 16. prosince 2005, č. j. 15 C 53/2005-53, nahradil „souhlas žalované se zřízením a vedením běžného účtu pro fyzické osoby, pro příjmy a výdaje související se správou domu č. p. 1927, na adrese K. 126, P. 3, se stavební parcelou p. č. 4059 a zahradou p. č. 4060, kat. území Ž., obec P., objektu bydlení, jako společného účtu na jméno žalobkyně a žalované, který bude zřízen u banky Č. s., a. s., IČ : 45244782, se sídlem O. 1929/62, P. 4“ a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že účastnice jsou rovnodílnými podílovými spoluvlastnicemi domu č. p. 1927 na ulici K. v P. 3. Podle ústní dohody z roku 1991 inkasují účastnice příjmy z pronájmu bytů, ze záloh za služby a realizují výdaje, spočívající zejména v nákladech na správu nemovitosti prostřednictvím běžného účtu vedeného u K. b., a. s. ,číslo účtu 270148021/0100, jehož majitelkou je žalovaná. Žalobkyni bylo zřízeno tzv. skupinové dispoziční právo k účtu s důsledkem, že k dispozici s účtem je třeba dvou podpisů. Osobou oprávněnou rozhodovat o smluvních podmínkách vedení účtu je však výlučně žalovaná bez ohledu na již zřízená dispoziční práva dalších osob. Žalobkyně dopisem ze dne 6. září 2004 navrhla žalované vypovězení smlouvy o vedení běžného účtu a uzavření smlouvy o zřízení nového účtu u jiného bankovního ústavu tak, aby byl účet veden na jméno obou spoluvlastnic a pro změnu či ukončení smlouvy o vedení běžného účtu byl nutný souhlas a podpis obou stran, s čímž žalovaná vyslovila nesouhlas.

Soud prvního stupně uzavřel, že mezi účastnicemi jako rovnodílnými spoluvlastnicemi nájemního domu vznikla neshoda o změně dohody o hospodaření se společnou věcí a žalobkyně se může domáhat vydání rozhodnutí o změně úpravy jejich vzájemných práv a povinností vyplývajících z již existujícího právního vztahu - dohody o způsobu výběru nájemného a proplácení výdajů spojených se správou nájemního domu či rozhodnutí o nově konstituované úpravě takových vzájemných práv a povinností. O takto vzniklé neshodě spoluvlastnic je soud oprávněn rozhodnout podle § 139 odst. 2 obč. zák., přičemž možnost rozhodnout, že účastníci jsou povinni ukládat výnosy ze společné věci na bankovní účet, k němuž mají účastníci společné dispoziční právo, byla vyjádřena již v rozsudku

Nejvyššího soudu České republiky vydaného ve věci vedené pod sp. zn. 22 Cdo 49/2004.

Soud prvního stupně poukázal dále na skutečnost, že ve smyslu § 137 odst. 1 obč. zák. se podíloví spoluvlastníci podílejí podle velikosti svých podílů jak na příjmech ze společné věci, tak na výdajích spojených s opravami a údržbou společné věci. Je-li takovou společnou věcí nájemní dům, mají spoluvlastníci podle velikosti svých podílů právo na výnos z nájmu a v témže poměru se podílejí i na výdajích spojených s opravami a údržbou společné věci; mají též právo na výnos z nájmu a v témže poměru se podílejí i na nákladech, kterou jsou při pronajímání bytů vynakládány. Původní dohoda uzavřená mezi účastnicemi byla z hlediska vymezení jejich práv a povinností asymetrická, neboť žalobkyně teoreticky ztrácela kontrolu nad výnosy z nemovitostí a prováděním příslušných plateb. Domáhá-li se proto žalobkyně změny dohody spoluvlastníků ve smyslu úpravy obnovující symetrii vzájemných práv a povinností, shledal soud prvního stupně tento nárok žalobkyně za legitimní a žalobkyní navržené řešení za účelné a fakticky možné.

Městský soud v Praze (dále jen „odvolací soud“) rozsudkem ze dne 28. března 2007, č. j. 69 Co 46/2007-79, rozsudek soudu prvního stupně změnil tak, že žalované uložil povinnost „přestat ukládat společné výnosy ze společné věci – domu č. p. 1927 v P. 3, K. 126, se stavební parcelou p. č. 4059 a zahradou p. č. 4060, k. ú. Ž., obec P. – na svůj účet do 30. září 2007, žalobkyně a žalovaná jsou povinny od 1. října 2007 ukládat společné výnosy ze společné věci na běžný účet pro více osob (žalobkyni a žalovanou) a jsou povinny takový účet zřídit do 30. září 2007“ a rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Vzal za prokázáno, že mezi účastnicemi jakožto rovnodílnými spoluvlastnicemi společné věci došlo k neshodě o tom, zda výnosy plynoucí ze společné věci mají být nadále shromažďovány na účtu žalované (a nebudou z něho hrazeny výdaje na společnou věc), či budou nově shromažďovány na společném účtu (a budou z něho placeny výdaje na společnou věc), který bude zřízen a jehož majitelkami budou obě účastnice. Odvolací soud zdůraznil, že hospodaření se společnou věcí je případem, kdy soud není vázán návrhy účastníků a může přisoudit něco jiného nebo více, než čeho se účastníci domáhají, neboť hospodaření se společnou věcí je úpravou, kdy z právního předpisu vyplývá určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky. Otázka, na jaký účet mají být shromažďovány výnosy ze společné věci (a hrazeny výdaje) je věcí výkonu správy společné věci, a tedy hospodaření se společnou věcí. V případě neshody rovnodílných spoluvlastníků je pak na soudu, aby o takové neshodě rozhodl.

Podle názoru odvolacího soudu však předmětem neshody není jen samotné zřízení společného účtu, aniž by byla odstraněna neshoda o tom, kde budou výnosy ukládány (odkud budou hrazeny výdaje), zda skutečně na společném účtu či nikoliv. Žalobkyně odvolala svůj souhlas s tím, aby příjmy ze společné věci byly ukládány na účtu žalované a navrhla žalované, aby příjmy začaly být ukládány na nově zřízený společný účet, ze kterého by také byly hrazeny výdaje. Odvolací soud shodně se soudem prvního stupně zastával názor, že dosavadní způsob ukládání příjmů na účet žalované žalobkyni znevýhodňuje, neboť žalovaná jako majitelka účtu může kdykoliv dispoziční oprávnění žalobkyně zrušit. Jen žalovaná jako majitelka účtu má pohledávku za K. b., a. s., na vyplacení uložených prostředků plynoucích ze společné věci. Tato skutečnost by mohla mít nepříznivý dopad pro žalobkyni v případě exekuce majetku žalované, je proto namístě, aby ukládání příjmů ze společné věci bylo upraveno jinak než doposud, a to tak, aby se přístup k užitkům ze společné věci zrovnoprávnil. Toho lze dosáhnout ukládáním příjmů ze společné věci na společný účet, jehož majitelkami budou obě účastnice jako rovnodílné spoluvlastnice. Odvolací soud současně poukázal na skutečnost, že způsob řešení neshody zvolený soudem prvního stupně ohledně ukládání příjmů ze společné věci zcela neřeší, neboť soud prvního stupně se nevypořádal se základní otázkou neshody účastnic při hospodaření se společnou věcí – kam mají být ukládány výnosy ze společné věci (případně z čeho mají být hrazeny výdaje). V souvislosti s řešením neshody mezi účastnicemi při hospodaření se společnou věcí je proto potřeba jednak uložit žalované povinnost přestat ukládat

příjmy ze společné věci na její účet, jak je tomu doposud, a jednak uložit účastnicím povinnost ukládat příjmy ze společné věci na společný účet, který musí účastnice také zřídit. Povinnost hradit ze společného účtu také výdaje na společnou věc však není podle odvolacího soudu účelné stanovit, neboť každý ze spoluvlastníků je povinen hradit výdaje na společnou věc podle míry spoluvlastnického podílu. Z jakých prostředků bude každá z účastnic plnit svou povinnost hradit výdaje na společnou věc, není třeba určovat.

Rozsudek odvolacího soudu napadla žalovaná v zákonné lhůtě podaným dovoláním, jehož přípustnost opřela o § 237 odst. 1 písm. a) občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a uplatnila dovolací důvody spočívající ve vadě mající za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a) o. s. ř.) a v nesprávné právním posouzení věci (§ 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř.)

Vadu řízení žalovaná spatřovala ve skutečnosti, že soud prvního stupně si v řízení vyžádal stanovisko Č. s. a. s. k možnosti zřízení společného běžného účtu, aniž by takový důkaz byl účastníky navržen, přičemž se nejednalo ani o možnost takový důkaz soudem opatřit podle § 120 odst. 3 o. s. ř., neboť potřeba provedení takového důkazu nevzešla až v průběhu řízení, ale byla dána již v okamžiku podání žaloby. Současně pak dovolatelka hodnotí obsah tohoto důkazního prostředku, jenž měl podle jejího přesvědčení vést soud prvního stupně k zamítnutí žaloby.

V rovině právního posouzení nalézacím soudům žalovaná vytkla následující pochybení :

1) předpokladem ochrany práva u soudu, je tvrzené porušení nebo ohrožení práva, které však ze strany žalobkyně nebylo tvrzeno ani prokazováno, když dosavadní stav ohledně existujícího účtu je stavem pokojným a ostatně ani soudy ve svých rozhodnutích nekonstatují zjištěné ohrožení či porušení práv žalobkyně

2) žádný právní předpis neukládá občanu Č. r., aby si zřizoval běžný účet, natož účet společný s další osobou, a to ani pro příjmy či výdaje související se správou společného domu. Protože se žalovaná k takovému jednání nezavázala ani smluvně, nemůže být k něčemu takovému donucena ani soudní cestou

3) žádný zákon nestanoví, že výnosy ze společných nemovitostí musí být shromažďovány na společném účtu u banky. Je věcí spoluvlastníků, jak budou se svými příjmy zacházet a jak a z čeho budou hradit výdaje. Jestliže se v daném případě spoluvlastnice v minulosti dohodly na určitém konkrétním řešení shromažďování příjmů a vydáváním prostředků prostřednictvím konkrétního účtu zřízeného žalovanou, pak ke dni rozhodnutí soudů tato dohoda trvala a trvá i nadále, rozsudek soudu prvního stupně by pak nepřivodil změnu ani zánik této dohody ani zrušení stávajícího účtu a pokud by rozsudek byl vůbec vykonatelný, přivodil by pouze otevření dalšího účtu. Vedle sebe by pak existovaly účty dva a soudní rozhodnutí by nemělo praktický význam

4) soudní rozhodnutí nahrazující projev vůle musí obsahovat tuto vůli a je-li požadováno zřízení běžného účtu, které se realizuje smlouvou, musí soudní rozhodnutí obsahovat i znění konkrétní smlouvy, neboť rozsudky nahrazující projev vůle se již nevykonávají v exekučním řízení, ale jsou vykonatelné přímo podle § 161 odst. 3 o. s. ř. Jestliže se pak jedná o vícestranné smlouvy, musí být nepochybné, že všechny ostatní strany s výjimkou žalované souhlas s uzavřením konkrétní smlouvy již projevily. Protože však do dnes sepisu dovolání není znám konkrétní obsah smlouvy o zřízení běžného účtu, nemohlo dojít k naplnění ustanovení § 139 odst. 2 občanského zákoníku (dále jen „obč. zák.“) o neshodě spoluvlastníků při hospodaření se společnou věcí při hlasování, neboť zjevně nebylo před podáním žaloby o čem hlasovat. Rozhodnutím soudu nahrazujícím projev vůle by se měl stát právní úkon perfektní, což však v daném případě nepřipadá do úvahy, neboť účastníky řízení jsou jen někteří účastníci smlouvy a soudní rozhodnutí nezavazuje všechny účastníky smlouvy.

Žalovaná proto navrhla zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu a vrácení věci odvolacímu soudu k dalšímu řízení.

Žalobkyně se k dovolání nevyjádřila.

Podle čl. II. – přechodná ustanovení, bodu 12 zákona č. [7/2009](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, účinného od 1. 7. 2009 (vyjma ustanovení čl. I bodů 69, 71 a 100, ustanovení čl. XIII a ustanovení čl. XVII bodu 1, která nabývají účinnosti 23. 1. 2009), dovolání proti rozhodnutím odvolacího soudu vyhlášeným (vydaným) přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se projednají a rozhodnou podle dosavadních právních předpisů; užití nového ustanovení § 243c odst. 2 tím není dotčeno.

Dovolací soud proto při projednání dovolání postupoval podle občanského soudního řádu ve znění účinném do novely provedené zákonem č. [7/2009](#) Sb., neboť napadené rozhodnutí odvolacího soudu bylo vydáno dne 28. března 2007.

Dovolání je přípustné podle § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a je i důvodné.

Nalézací soudy vyšly ze zjištění (které není dovolatelkou zpochybněno a dovolací soud z něj vychází), že účastnice jako podílové spoluvlastnice jimi pronajímaného domu podle dohody z roku 1991 inkasují příjmy z pronájmu bytů, zálohy za služby spojené s bydlením a realizují výdaje zahrnující zejména náklady na správu nemovitosti prostřednictvím účtu u peněžního ústavu (K. b., a. s.), jehož zřizovatelem je žalovaná.

Řešení otázek spojených se zajištěním příjmů a výdajů souvisejících s pronájmem bytového domu podílovými spoluvlastníky spadá pod správu společné věci (nemovitosti) a představuje jednu z forem hospodaření se společnou věcí podléhající režimu ustanovení § 139 odst. 2 obč. zák. (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. ledna 2005, sp. zn. 22 Cdo 49/2004, uveřejněný v časopise Soudní rozhledy, 2005, č. 7, str. 262 nebo v Souboru civilních rozhodnutí Nejvyššího soudu, C. H. Beck, pod pořadovým č. C 3226). Obdobně i požadavek na změnu takto uzavřené dohody ve směru navrženém žalobkyní je výrazem správy společné věci, jak správně uzavřely nalézací soudy (k podřazení správy společné věci právnímu režimu hospodaření se společnou věcí srovnej vedle výše citovaného rozhodnutí např. materiál : Z rozboru a zhodnotenia rozhodovacej činnosti súdov na Slovensku vo veciach podielového spoluvlastníctva a stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky ze dne 8. března 1973, Cpj 8/72, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 1973, sešit 7, pod pořadovým č. 54).

Podle § 139 odst. 2 obč. zák. o hospodaření se společnou věcí rozhodují spoluvlastníci většinou, počítanou podle velikosti podílů. Při rovnosti hlasů nebo nedosáhne-li se většiny anebo dohody, rozhodne na návrh kteréhokoliv spoluvlastníka soud.

Dovolatelka odvolacímu soudu (a ostatně i soudu prvního stupně) vytýká, že se nevypořádal s otázkou trvání dohody spoluvlastnic z roku 1991 a jejího případného ukončení.

Dohoda spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí je bezformálním právním úkonem, nemusí být písemná ani tehdy, týká-li se nemovité věci a může být uzavřena i ústní nebo konkludentní formou. Z hlediska doby trvání ji mohou spoluvlastníci uzavřít na dobu určitou či na dobu neurčitou, přičemž jsou svými smluvními projevy vázáni, nedojde-li ke změně poměrů nebo není-li dohoda nahrazena novou dohodou všech spoluvlastníků. Podstatnou změnou poměrů je pak existence takových objektivních a subjektivních okolností, u nichž by bylo možno důvodně předpokládat, že při jejich existenci by došlo k jiné dohodě spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí (k tomu

srovnací materiál : Z rozboru a zhodnotení rozhodovacej činnosti súdov na Slovensku vo veciach podielového spoluvlastníctva a stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky ze dne 8. března 1973, Cpj 8/72, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 1973, sešit 7, pod pořadovým č. 54).

Dovolací soud souhlasí se soudem prvního stupně potud, že mezi účastnicemi vznikla neshoda o změně dohody o hospodaření se společnou věcí, když návrh nové dohody o správě společné věci učiněný žalobkyní nebyl ze strany žalované akceptován; žalobkyně se v řízení domáhá, aby o této neshodě bylo soudem rozhodnuto, přičemž takto formulovaný nárok spadá pod rozsah § 139 odst. 2 obč. zák., neboť se jedná o neshodu při hospodaření se společnou věcí.

Ustanovení § 139 odst. 2 obč. zák. vyjadřuje určitý způsob vypořádání vztahu mezi účastníky ve smyslu § 153 odst. 2 o. s. ř. , který umožňuje vypořádat sporná a společná spoluvlastnická práva (k tomu srovnaj rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20. ledna 1999, sp. zn. 22 Cdo 2528/98, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 2000, sešit 5, pod pořadovým č. 31).

Rozhodnutí soudu opírající se o § 139 odst. 2 obč. zák. má konstitutivní charakter a jeho smyslem je vyřešení konkrétní neshody spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí. Soud při jejím řešení tak není vázán konkrétním návrhem řešení navrženým žalujícím spoluvlastníkem potud, že by se od tohoto návrhu nemohl odchýlit. Smyslem rozhodnutí vydaného v režimu § 139 odst. 2 obč. zák. je umožnit soudu volbu takového řešení ve vztahu ke konkrétně vzniklé neshodě o hospodaření, které vyřeší vzniklý spor mezi spoluvlastníky, k jehož řešení nebylo možno dospět dohodou ani uplatněním principu tzv. majority. Způsob zvoleného řešení soudem však musí respektovat, o jakou konkrétní neshodu spoluvlastníků při hospodaření se společnou věcí šlo a k jakému konkrétnímu výkonu spoluvlastnických práv se nepodařilo uzavřít dohodu rovnodílných podílových spoluvlastníků, neboť ve vztahu ke konkrétní neshodě je soud povolán zaujmout příslušné řešení, jehož prostřednictvím bude vzniklá spoluvlastnická neshoda odstraněna; v tomto směru je pak vázán v žalobě vyličeným rozhodujícími skutečnostmi, jež vymezují obsah této neshody, resp. skutkovými zjištěními učiněnými v průběhu řízení. V návaznosti na tato zjištění je pak nutno posuzovat, jaký způsob řešení přichází do úvahy.

V poměrech souzené věci se pak tato východiska uplatní potud, že rozhodnutí o neshodě spoluvlastnic při hospodaření se společnou věcí musí vést k účelné a hospodárné správě společné věci mimo jiné i z hlediska možnosti dispozic s prostředky na účtu u peněžního ústavu. Pro případ, že v nalézacím řízení dospěje soud k závěru, že naznačeným parametrům u dané neshody mezi spoluvlastnicemi vyhovuje institut společného účtu, jak se domnívá žalobkyně, považuje dovolací soud za nutné vyjádřit se k právním závěrům, které nalézací soudy v této souvislosti vyslovily.

Dovolací soud souhlasí s dovolatelkou potud, že prostřednictvím soudního rozhodnutí nemůže být spoluvlastnicím uložena povinnost zřídit si společný účet, neboť takto uložená povinnost nemá oporu v hmotném právu. Z dosavadního stavu řízení je zřejmé, že žalovaná nesouhlasí se zřízením společného účtu u Č. s. a. s., P., čímž je založena konkrétní neshoda spoluvlastníků při hospodaření se společnou věcí. Její řešení ve vztahu ke společnému účtu však nemůže být realizováno soudním rozhodnutím, jímž by byl nahrazen projev vůle žalované ke zřízení společného účtu, ale toliko nahrazením projevem vůle k podání žádosti o zřízení společného účtu. V takovém případě by záleželo na smluvních jednáních s třetím subjektem (bankovním ústavem), zda by ke zřízení společného účtu, jež je založeno na smluvním základě, došlo či nikoliv. I tuto okolnost je třeba zvažovat při úvaze o vhodnosti zvoleného prostředku řešení vzniklé spoluvlastnické neshody.

Jestliže jsou mezi rovnodílnými podílovými spoluvlastníky tak zásadní neshody, že nejsou schopni se dohodnout na základních otázkách hospodaření se společnou věcí, nemohou se s odkazem na § 139

odst. 2 obč. zák. domáhat, aby soud svým rozhodnutím fakticky převzal správu společné věci, neboť postupem podle uvedeného ustanovení lze řešit toliko jednorázovou neshodu vzniklou mezi spoluvlastníky.

Pro úplnost odůvodnění a v návaznosti na možný budoucí vývoj vzájemných vztahů účastnic dovolací soud dodává, že nejsou-li podíloví spoluvlastníci schopni se dohodnout na společné správě věci, není soud oprávněn takto vzniklý spor mezi nimi řešit výběrem bankovního ústavu a konkrétního typu účtu. Nelze však vyloučit k návrhu spoluvlastníka určení, že některý ze spoluvlastníků (případně třetí osoba) bude jako správce vykonávat správu domu; takový přístup akceptovala judikatura i odborná literatura k obecnému zákoníku občanskému (k tomu srovnej Komentář k Československému obecnému zákoníku občanskému a občanské právo platné na Slovensku a Podkarpatské Rusi, Praha 1936, díl třetí, str. 624 a násl.). Uvedené závěry jsou použitelné i za stávající právní úpravy, neboť určení osoby správce jakožto součásti správy společné věci lze zahrnout pod stávající úpravu § 139 odst. 2 obč. zák. a v ní upravené hospodaření se společnou věcí (ke správě společné věci jakožto hospodaření se společnou věcí srovnej : Z rozboru a zhodnotenia rozhodovacej činnosti súdov na Slovensku vo veciach podielového spoluvlastníctva a stanoviska občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky ze dne 8. března 1973, Cpj 8/72, uveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek, 1973, sešit 7, pod pořadovým č. 54). Volba konkrétního řešení však musí odrážet obsah žalobního návrhu účastníka, individuální okolnosti konkrétního případu a její podobu pro spor mezi spoluvlastnicemi v daném případě není dovolací soud oprávněn předjímat.

Z uvedeného výkladu se podává, že výrok rozhodnutí odvolacího soudu, který mimo jiné uložil účastnicím povinnost zřídit běžný účet pro více osob, jenž není ničím jiným než účtem společným, jakož i soudu prvního stupně, který nahradil souhlas žalované se zřízením a vedením běžného (společného účtu), spočívá na nesprávném právním posouzení věci, a dovolací důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. proto byl uplatněn právem.

Neúplná a tudíž nesprávná je pak i úvaha nalézacích soudů, pokud jde o odůvodnění zvoleného způsobu řešení vzniklé spoluvlastnické neshody, neboť ta se omezila toliko na srovnání se stávajícím stavem založeným na dohodě podílových spoluvlastnic o hospodaření se společnou věcí a nikoliv na celkové posouzení vhodnosti přijatého řešení z hledisek naznačených dovolacím soudem.

Naproti tomu není řízení před odvolacím soudem zatíženo žalobkyní tvrzenou vadou řízení, spočívající v tom, že v řízení byl proveden důkaz zprávou České spořitelny, a. s., který nebyl žádným z účastníků navržen a nejedná se podle přesvědčení žalobkyně ani o důkaz, jehož provedení by bylo v souladu s § 120 odst. 3 o. s. ř. Ostatně sama žalobkyně vytyká tuto procesní vadu především soudu prvního stupně, jehož rozhodnutí není (a ani úspěšně nemůže být) dovoláním úspěšně napadeno. O vadu řízení před odvolacím soudem nemůže jít již z toho důvodu, že odvolací soud účastnicím uloženou povinnost ke zřízení běžného účtu pro více osob nevztáhl ke zřízení takového účtu u Č. s. a. s., P. a na žalobkyní rozporovaném důkazním prostředku své rozhodnutí nezaložil.

Dovolací soud ze shora uvedených důvodů napadený rozsudek odvolacího soudu podle ustanovení § 243b odst. 2, 3 o. s. ř. zrušil a protože důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu, platí i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil i toto rozhodnutí a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž je soud prvního stupně vázán vysloveným právním názorem dovolacího soudu ve smyslu § 243d odst. 1 věta první o. s. ř.

V dalším řízení proto bude na soudu prvního stupně, aby se zabýval úvahou o nejvhodnějším řešení vzniklé spoluvlastnické neshody při respektování principů a východisek vyložených dovolacím soudem se závazným právním názorem pokud jde o případnou formulaci výroku rozhodnutí vázící se k institutu společného účtu.

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušeni řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)